

klart, at til de Forseelser, om hvis Afstraffelse her er Tale, hører ogsaa ikke blot det, at gaa bort fra et dem anvist Arbejde og fra Fattighuset, men ogsaa fra Tvangsarbejdsanstalterne. Jeg vilde ønske, at man paa den Maade kunde komme bort fra den Forstaaelse, som i Praxis er bleven gjort gjældende af Loven af 3die Marts 1860 § 2 om Betleri og Løsgængereri. Som bekendt foreskrives i § 2 af nævnte Lov, at Politiet skal føre Tilsyn med Personer, som ere mistænkte for ikke at bestille Noget, ikke at have Arbejde, og at Politiet er berettiget til at forlange Oplysninger af saadanne Personer, om de have Arbejde eller Erhverv; og hvis Politimesteren ikke finder deres Forklaring fyldestgjørende, kan han enten paalægge dem at søge Arbejde eller anvise dem Arbejde, og at Politiet er berettiget til at foreskrive saadanne Regler — hedder det i Loven — hvorved det sættes i Stand til at paase, at de paaagjældende Personer virkelig søge det af dem opgivne Arbejde eller det dem anviste Arbejde. Denne Bestemmelse har man gennem lang Praxis forstaaet saaledes, at Politimesteren kunde give Personer, der ere Fattigvæsenet underlagte, ikke blot i Fattighuse, men ogsaa i Tvangsarbejdsanstalter, Tilhold om ikke at forlade disse Anstalter, saaledes, at Overtrædelsen af dette Tilhold betragtes som Løsgængereri. Herved fremkommer, tror jeg, støttet paa Erfaring, i Virkeligheden i høj Grad ubillige Resultater. Ubillige ligeoverfor de paaagjældende Personer og ogsaa i højeste Grad uhensigtsmæssige, naar man betragter Sagen fra Samfundets Standpunkt. Jeg tænker i dette Tilfælde paa et Tilfælde, hvor en Person for 24de Gang skulde straffes for Løsgængereri væsentligt alene, men et Par Gange i Forbindelse med andre Forseelser. Jo høiere man kommer op i Straffen for Løsgængereri, des hyppigere gaa disse Sager til Høiesteret. Det er aldeles urimeligt, at den Slags Sager skal gaa gennem tre Instanser. Det er urigtigt, at de højeste Domstole skulle optages af den Slags Sager. Men hvad der er det Væsentligste, det er, at det er aldeles urimeligt, at Samfundet skal betale alle de Penge dertil. En Person, som dømmes for 24de Gang for Løsgængereri, og hvis Sager tilsidst gaa til Høiesteret, koster 50—100 Kroner for hver Sag, og det bliver dog en kjon Skilling at betale for saadan en Person. Men i Forbindelse dermed staar ogsaa det, at en saadan Persons Liv jo er fuldstændig ødelagt, og at han vil komme til at bøde i Virkeligheden urimelig haardt for de Politiforseelser, han har gjort sig skyldig i, idet den sidste

Rest af Vresfølelse, Arbejdsløst og Arbejds-kraft vil være aldeles kvalt hos ham. Naar de Herrer ville tænke sig en Person, som har været 24 Gange dømt for Løsgængereri, saa have de Billedet af en Mand, som i det Mindste har siddet 24 Gange 3 Maaneder i Varetægtsarrest; thi alle disse Personer blive strax satte ind i Varetægtsarrest og sidde der, til der er faldet endeligt Dom i Sagen. Tænk, hvad det vil sige; det vil sige at have siddet 7—8 Aar i Varetægtsfængsel, og saa kommer Straffen dertil; det bliver nu ikke saa langt et Tidrum; men naar det lægges sammen, saa løber det dog op til et Par Aar. Paa den Maade faae vi et Billede af en Person, som har tilbragt en halv Snes Aar af sin Ungdom eller Manddom i Fængsel, fordi han har betlet eller været Løsgænger. Naar det nu endda var en Person, som gjorde sig skyldig i egentligt Løsgængereri, skreifede om uden Arbejde og uden at søge Erhverv, saa kunde man endda forsjøne sig dermed; thi det maa erkjendes, at slige Bagabonder i Reglen ere alt andet end sympatetiske Personer, men i Virkeligheden maa antages at være ikke saa lidt farlige for den offentlige Ro og Sikkerhed; men naar man under Begrebet „Løsgængere“ ogsaa henfører dem, hvis Brøde bestaar i, at de have været uhydige mod en Fattigbestyrrelse, at de have forladt et Fattighus eller en Tvangsarbejdsanstalt uden Tilladelse, saa kommer man virkelig ind paa det aldeles Uforpvarlige efter min Mening; og der har været Tilfælde, hvor Personer have været dømt — og have maattet dømmes — for Løsgængereri og gjentaget Løsgængereri med meget betydelige Straffe for Forseelser, de have begaaet, ved at de en skønne Dag have forladt Tvangsarbejdsanstalten, som jo virkelig er et Fængsel, fordi de trænge til at komme ud og lufte sig. Der er Personer, særlig i Sjælland, hvis Naturel er af den Bestaaffenhed, at hvad man end gjør ved dem, saa er det umuligt at holde dem indespærrede, det er i Reglen Efterkommere af de gamle „Ratmænd“. Der har været Tilfælde, hvor saadanne Personer have forladt, have sneget sig bort fra Arbejdsanstalten, fordi de selv vilde søge Arbejde. Der har været Tilfælde, hvor de paaagjældende ikke blot vilde søge Erhverv, men hvor de have faaet det; men ikke bestomindre ere de dog Dagen efter, ja endog samme Dag blevne attrapperede af det aarvaagne og nidkjære Politi og satte i Fængsel, og saa først efter 3, 4, 5 Maaneders Forløb ere de blevne idømte flere Gange 5 Dages Band og Brød eller 1/2 Aars Tvangsarbejde for det Forseelse,